

Hal acht

Joanna Miller

Hal acht

Oxford, 1920: voor het eerst worden vier jonge vrouwen toegelaten aan de universiteit van Oxford

Vertaald door Irene Paridaans

ISBN 978-90-492-0963-6
ISBN 978-94-023-2852-3 (e-book)
ISBN 978-90-492-1056-4 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Eights*
Vertaling: Irene Paridaans
Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd
Kaart Oxford: © 2025 Mike Hall
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 Joanna Miller
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Darcy, Jackson en Archie

*Elke grote verandering zal weerstand oproepen,
omdat daarmee de fundamenteën van het voorrecht
worden aangetast.*

Lucretia Mott, 1793-1880

*Velen zouden een lafaard zijn, als ze over voldoende
moed beschikten.*

Thomas Fuller, 1608-1661

OXFORD

• 1920 •

0 500 1000

Scale in Feet

6
SHELDONIAN
THEATRE

1
ST. HUGH'S COLLEGE

UNIVERSITY PARKS

SUMMERTOWN

RAMBURY ROAD

ST. GILES

HOLY FORDS

RODLOCK ROAD

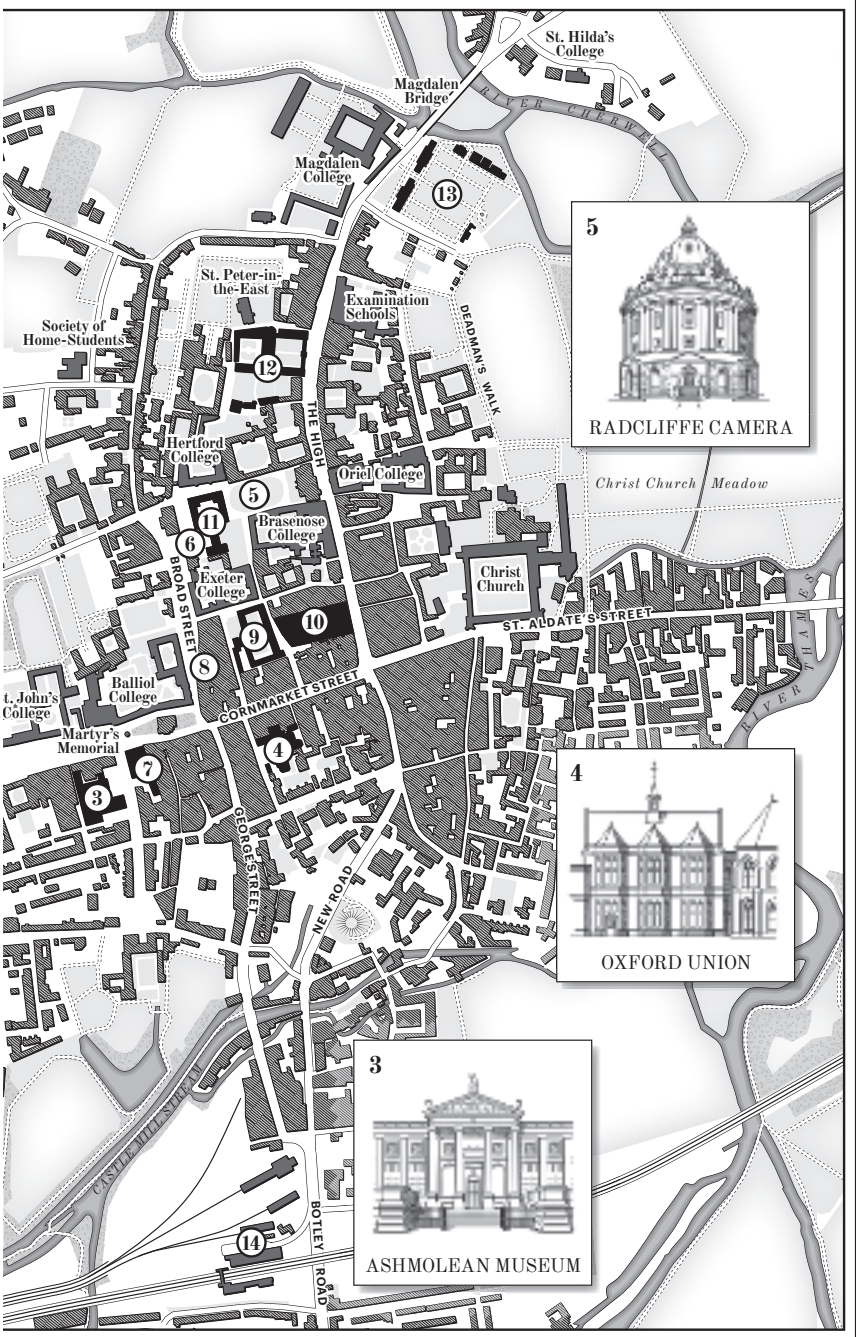
Roblin
Library

WALTON STREET

2
SOMERVILLE
COLLEGE

- 7 Randolph Hotel
- 8 Good Luck Tea Rooms
- 9 Jesus College
- 10 Covered Market
- 11 The Bodleian Library
- 12 Queen's College
- 13 Botanische Tuinen
- 14 Trainstation

5

RADCLIFFE CAMERA

Christ Church Meadow

4

OXFORD UNION

3

ASHMOLEAN MUSEUM

De universiteit van Oxford dateert uit de elfde eeuw, en is daarmee de oudste Engelstalige universiteit ter wereld. Tweehonderd jaar later werden de eerste colleges gebouwd voor mannelijke studenten. In 1602 werd de wereldberoemde Bodleian Library geopend, en in de drie eeuwen daarna groeide Oxford uit tot het centrum van mannelijke academische voortreffelijkheid.

Eind negentiende eeuw trok de stad steeds meer vrouwen aan die een universitaire studie wilden volgen. Naast de Society for Home Students werden er ook colleges voor vrouwelijke studenten opgericht.

Aanvankelijk studeerden de vrouwen apart van de mannen. Pas na jarenlang onderhandelen mochten ze samen met de mannen colleges volgen waarbij ze begeleid werden door chaperonnes. Ze legden dezelfde examens af maar kregen daarvoor geen diploma, en mannelijke docenten mochten weigeren hun les te geven. Hun prestaties bleven op velerlei manieren onzichtbaar.

Pas na de Eerste Wereldoorlog, toen vrouwen stemrecht kregen, veranderde er iets. In 1920 nam het eerste cohort vrouwelijke studenten deel aan de *matriculation*, de traditionele ceremonie waarbij studenten officieel worden ingeschreven aan de universiteit.

Hun toelating was voor sommigen reden tot feest, en voor anderen een diepe teleurstelling. Echte gelijkheid was nog ver weg.

Michaelmas Term

Donderdag 7 oktober 1920 (Week nul)

ACADEMISCHE KLEDINGVOORSCHRIFTEN

Van studentes wordt verwacht dat zij tijdens hoor- en werkcolleges de goedgekeurde toga en baret dragen; dit geldt voor alle universiteitsgebouwen, inclusief de universiteitskerk en de bibliotheken.

Ook als studentes na de avondmaaltijd het universiteitsterrein verlaten worden ze geacht de academische kleding te dragen, tenzij zij op uitnodiging een privéadres bezoeken.

Tijdens de examens worden studentes geacht onder de toga speciale kleding te dragen, namelijk een donkere jas en rok en een witte blouse met een zwarte das. Schoenen en kousen moeten zwart zijn.

Bij andere gelegenheden worden zij geadviseerd onder de toga een donkere jas en rok te dragen of een donkere jurk. Heldere en lichte kleuren zijn niet toegestaan.

Bij officiële ceremonies waarbij mannelijke studenten hun baret afzetten, wordt de baret niet afgezet.

Baretten en toga's kunnen worden besteld bij kleermakers in Oxford en bij Messrs Ede & Ravenscroft, Chancery Road 93-94, Londen. Studentes die een studiebeurs ontvangen worden geacht de bijbehorende toga te dragen en niet de toga van de reguliere studentes.

Miss E.F. Jourdain, rector

De vierkante wollen baret is een vreemd ding. Slap, maar met verstevigde hoeken. Geen rand, alleen een dikke vilten band die aan twee kanten met een knoop wordt vastgezet. Moet die band voor

of achter? Ze heeft geen idee. Het enige wat ze weet is dat ze, als ze dat ding opzet, op een dikke Tudor hoveling uit een Hans Holbeinportret lijkt, en dat is ongetwijfeld niet de bedoeling.

Vreemde baret of geen vreemde baret, Beatrice Sparks kan nauwelijks geloven dat ze die ochtend wakker is geworden op een andere plek dan in het rommelige huis in Bloomsbury waarin ze de eerste eenentwintig jaar van haar leven heeft doorgebracht. Toen ze de avond daarvoor afscheid nam van haar vader voelde ze zich een vel papier dat dubbel was gevouwen en ruw langs de vouw in tweeën was gescheurd. Nu bestaat ze uit twee kleinere versies van zichzelf, elk met een rafelrandje. Haar eerste dag op St Hugh's is een gelegenheid om een van deze stukken papier opnieuw te beschrijven.

De spiegel aan de muur van haar zit-slaapkamer is zo klein dat ze helemaal tegen de andere muur moet gaan staan om een glimp van zichzelf in haar toga op te vangen. Ze heeft hem bij een postorderbedrijf besteld; de mantel komt slechts tot haar middel in plaats van tot haar heupen, zoals is voorgeschreven, en bij de schouders zit hij te strak. Ze zal een mannenmaat moeten bestellen. Ze is inmiddels wel gewend dat de attributen die het leven voorschrijft haar niet goed passen. Gisteravond, toen ze wilde gaan slapen, raakten haar voeten regelmatig verstrikt in de metalen spijlen aan het voeteneind van haar bed. Met de beste wil van de wereld kun je Beatrice geen doorsneevrouw noemen; haar postuur van ruim een meter tachtig heeft ze geërfd van haar vader en haar gezonde trek in politiek van haar moeder.

Het is ook niet niks om de dochter te zijn van een voormalige studente van dit college. Beatrice' moeder, militant suffragette, aanhangster van Mrs Pankhurst en alumna van de hongerstakingbrigade, is een vrouw van aanzien die zich sterk maakt voor gelijke scholingskansen voor vrouwen en meisjes. En dus stond het nooit ter discussie of Beatrice zich zou aanmelden bij de universiteit van Oxford, of het nu mogelijk was zich als studente in te schrijven of niet. Goddank, en tot haar moeders grote opluchting, zijn beide verwachtingen realiteit geworden. De meeste vrouwen (en mannen) vinden Edith Sparks intimiderend en, zoals Beatrice

pijnlijk heeft ondervonden, moeilijk tevreden te stellen. Gelukkig is haar man na twintig jaar huwelijk nog steeds stapelgek op haar.

Het is geen gewone dag vandaag, normaal gesproken is Beatrice niet degene die geschiedenis schrijft. Ze heeft het wel zien gebeuren – daar zorgde haar moeder wel voor – maar meestal vanaf de zijlijn. Ze mag dan vloeiend Oudgrieks spreken, orchideeën kweken in haar eigen kas, debatten bijwonen in het Lagerhuis en bedelbrieven schrijven namens Servische weeskinderen, ze heeft nog nooit in het gezelschap van andere jonge vrouwen verkeerd. Ze is enig kind en verkeert in de bijzondere omstandigheid geen enkele vriendin van haar eigen leeftijd te bezitten. Wat ze van vriendschap weet heeft ze afgekeken van haar moeders relaties. Ze associeerde ze met chocolademelk: soms te sterk, soms te slap, en als je haar te lang laat staan, bederft ze. Soms verbrand je er zelfs je tong aan.

Ze kijkt uit het raam. Buiten scharrelt een eenzame houtduif over het gazon alsof hij iets is kwijtgeraakt; zijn paars-grijze verenkleed steekt fel af tegen het natte gras. Met moeite slikt ze het koude roerei op toast door dat de scout voor haar heeft neergezet en dat voor een ontbijt moet doorgaan. In de kamers naast die van haar klinken gedempte geluiden; de andere bewoonsters van Hal acht zitten ongetwijfeld ook stukjes geroosterd brood door hun kurkdroge keel te wurmen, een te strakke witte blouse dicht te knopen, het zwarte dasje te strikken en de kreukels uit hun toga te vegen. Net als Beatrice zullen zij later die ochtend naar de Divinity School in hartje Oxford lopen, waar ze om tien uur zullen worden ingeschreven als de eerste vrouwelijke studenten van de universiteit van Oxford.

‘Goedemorgen. Ik ben Beatrice Sparks,’ zegt ze tegen haar spiegelbeeld.

Dan haalt ze een keer diep adem en pakt haar baret.

*

In de kamer ernaast vraagt Marianne Grey zich af hoe ze het hoofd van St Hugh’s het beste kan vertellen dat ze van plan is haar studie na één dag weer op te geven.

Ondanks het feit dat het gebouw pas vier jaar geleden met dit doel is gebouwd, is de hoekkamer van Marianne, met twee buitenmuren, onmiskkenbaar tochtig. De avond daarvoor, toen ze lag te woelen in haar bed, bleef het matras maar koude lucht uitstoten, alsof het zich tegen haar aanwezigheid verzette, en op haar linker wijsvinger heeft zich een jeukende plek rood eczeem gevormd. Helaas is haar toelage van twintig pond per jaar, hoe welkom ook, niet toereikend voor extra emmers kolen, en dus moet ze het doen met het vuurtje dat twee keer per dag door de scout wordt aangelegd – als ze besluit te blijven natuurlijk. Ze zal moeten kiezen: op St Hugh's blijven, haar levenslange ambitie vervullen en de ene leugen op de andere blijven stapelen, of de boel de boel laten en naar huis gaan, naar de pastorie, en de komende drie jaar haar intellect verspillen aan de zondagsschool en het parochieblaadje.

Ze vraagt zich af wat haar vader op dit moment aan het doen is. Waarschijnlijk is hij zijn preek aan het voorbereiden, of zit hij te ontbijten met broodjes die hij trouwhartig smooit in de afschuwelijke kruisbessenjam die zij die zomer heeft gemaakt. Mrs Ward, die op donderdag vrij is, is waarschijnlijk met haar kleindochter naar haar vriendin in Abingdon.

Marianne kijkt naar de ansichtkaart op de schouw met daarop Rossetti's Proserpina die zich verlegen over een granaatappel buigt. Net als deze godin van de onderwereld is Marianne gewicht voor de verleiding (in haar geval de verlokking van drie jaar studeren); dat ze daardoor de helft van het jaar niet thuis is, is de prijs die ze daarvoor betaalt. Maar daar houdt de vergelijking dan ook op; Marianne is zich ervan bewust dat ze geen godin is of een romantische heldin. Ze mag dan vernoemd zijn naar Marianne van Jane Austen, ze ontbeert volledig de passie en de energie van haar naamgenote. Helaas lijkt ze veel meer op Mariana van Tennyson, een treurige vrouw die opgesloten zit in een toren en gek wordt van verlangen. Marianne weet zeker dat deze beide vrouwen zich nooit druk hebben gemaakt over de prijs van kolen, of over wintertenen.

In de spiegel ziet ze een onopvallende vrouw met geloken ogen,

een platte borst en haar in de kleur van slappe thee. Een vrouw in een tweedehands universiteitstoga en schoenen die net niet passen, en die een leven uitprobeert dat niet goed bij haar past.

*

In de kamer tegenover die van Marianne feliciteert Theodora Greenwood, door vrienden en familie liefkozend Dora genoemd, zichzelf met het feit dat ze heeft voldaan aan het eenvoudige kledingvoorschrift, hoewel een nauwkeurige inspectie van haar kleding een artistiek geknoopt zwart lintje in haar hals onthult en een zilveren broche met een diamanten speld op haar revers. Haar lange haar is strak opgestoken, geen enkele lok ontsnapt.

Wat zou het leven eenvoudig zijn, denkt ze weleens, als ze vanbinnen net zo keurig netjes zou zijn als vanbuiten. Als haar broer haar nu kon zien zou hij lachen om die rare baret, haar een ouwe taart noemen en het ding over haar ogen trekken. Die arme George, die inmiddels aan Jesus College afgestudeerd had moeten zijn en met vader het bedrijf had moeten runnen. Aan de andere kant, als George de strijd bij Cambrai, en alle andere mogelijkheden om te sterven die daarna nog waren gevolgd, had overleefd, zou zij hier überhaupt niet zitten, dat zou vader nooit hebben goedgevonden. Dan zou een andere versie van Dora – de provinciale Dora – haar dagen slijten met het inschenken van kopjes thee, potjes whist, en gastvrouw spelen in de kerk (*Niet over boeken praten, Dora*).

Maar George overleefde Cambrai niet, en dus is Dora nu de hoedster van hun beider jeugd, de curator van hun kinderspelle-tjes, de gekke briefjes, de egoïstische ruzietjes. Zelfs na drie jaar is het moeilijk te bevatten dat George met zijn rusteloze bravoure er niet meer is. Dat hij, net als duizenden anderen, elke dag een spervuur van gloeiend lood, bajonetten en granaten in liep tot het vlees van zijn botten werd gerukt. Hoe bestond het dat haar knappe, verwende broer die naar gras, zweet en sigaretten rook, die zweerde dat haar bal uit was terwijl hij duidelijk ín was, die haar in zijn hele leven maar één brief heeft geschreven, dat die broer niet meer bestond?

Helaas heeft ze brieven genoeg om over te huilen; vellen vol in een schots en scheef handschrift, gevlekt door tranen en zo vaak opgevouwen dat de vouwen verpulverd zijn. Allemaal geschreven door Charles met wie zij, als het leven niet zo afschuwelijk wreed zou zijn, nu getrouwd zou zijn. Charles die nu aan Queen's College rechten had moeten studeren. De populairste cadet van het hele garnizoen die haar (háár!) had verkozen boven alle andere meisjes uit de stad. Charles, in wiens armen Dora zich zo levendig, zo alert, zo open had gevoeld dat de gewone, saaie wereld die ze kende een duizelingwekkende, fonkelende plek was geworden. Zelfs nu nog kon ze zijn zoete, fruitige mond oproepen en zijn warme adem in haar hals. Als Charles was blijven leven zou ze nooit in Oxford hebben willen studeren. Dat zou nooit bij haar zijn opgekomen.

Dus waarom is ze nu eigenlijk hier? Om meerdere redenen: om dichterbij George en Charles te zijn, om te ontsnappen aan het overweldigende verdriet en het afhankelijke gedrag van haar moeder, om te lezen en te studeren en te sporten alsof ze weer op school zat voordat haar hele wereld instortte, en omdat ze nu eenmaal niet thuis kan zitten en een eenzame oude vrijster kan worden in een dorp in Hertfordshire zonder in elk geval te proberen iemand anders te leren kennen, ook al kan ze geen greintje interesse opbrengen voor mannen, behalve voor die ene die ze niet kan krijgen.

Met dichtgeknepen keel sluit Dora het sigarettenblikje waarin ze haar haarspelden bewaart, en zet voor de zoveelste keer op de bodem van haar klerkast haar sportschoenen recht. Ze vouwt haar kousen, onderjurken, onderbroeken en hemdje opnieuw op, haalt het korset, het afscheidscadeautje van haar moeder, uit de verpakking en schuift het onder een deken achter in de klerkast. Daarna zet ze haar boeken op alfabetische volgorde, wat haar herinnert aan het plezier dat ze beleefde aan het sorteren en classificeren van de boeken in de bibliotheek waar ze tijdens de oorlog als vrijwilligster had gewerkt. Orde scheppen in de chaos, net als in een toneelstuk van Shakespeare.

Voordat ze het in de gaten heeft is het acht uur, en als ze uit het

raam kijkt ziet ze dat er zich buiten al een groepje vrouwen heeft verzameld. Met een laatste blik op George en Charles loopt ze haar kamer uit, de gang door, naar de drukke centrale hal die de westelijke vleugel van het college verbindt met de oostelijke. Voor haar loopt een lange vrouw met brede schouders te neuriën, om de paar stappen moet ze even stilstaan om haar mantel op te hijzen die steeds naar beneden zakt. Onwillekeurig vraagt Dora zich af of het hart van deze vrouw net zo wild tekeergaat als dat van haar, en of deze vrouw ook hierheen is gekomen om een nieuwe start te maken.

*

In tegenstelling tot de anderen heeft Ottoline Wallace-Kerr die nacht niet in het college geslapen, maar in het huis van haar tante in de buurt van Norham, samen met haar zus Gertie. Ze hadden zich omgekleed voor het diner, cocktails gedronken en backgammon gespeeld – een laatste opleving voordat de studie begon. Gertie laat haar kinderen bij voorkeur aan de nanny over, en deze plichtsverzaking is de reden dat Otto altijd in het plekje tussen haar ogen moet knijpen om hoofdpijn af te wenden. Haar familie begrijpt absoluut niet waarom ze zichzelf dit allemaal aandoet terwijl het niet nodig is. Haar moeder, die woedend is dat Otto het aanzoek van Teddy niet heeft geaccepteerd, heeft nog niet één vraag over Oxford gesteld. Haar vader noemt haar ‘Blauwkous Bismarck’ en heeft haar studieplannen nooit serieus genomen. In de ogen van haar ouders is Otto de dochter die het eerst zal lachen om een grapje over haarzelf en meteen zegt: ‘Zullen we uitgaan?’ Wat hun ontgaat is dat er zich een dood gewicht in Otto’s lichaam bevindt dat in Londen nooit tot bloei zal komen. Als ze in Londen blijft stelt Otto zich voor dat dat gewicht haar naar de bodem van de Theems zal sleuren. Oxford is haar reddingsboei.

Die ochtend is het mistig, en Gertie staat erop haar naar St Margaret’s Road te brengen. Het is goedbedoeld, maar Gerties rijstijl is een uitdaging; zelfs Harry, haar man, staat altijd doodsangsten uit, en hij heeft nota bene de Somme overleefd.

‘Daar zijn we dan, lieverd,’ zegt Gertie als ze het hek nadert. ‘Jemig, het lijkt wel een gevangenis, ik heb zin om je te ontvoeren en je rechtstreeks terug te brengen naar Mayfair.’

Een paar vrouwen draaien zich om en kijken naar hen.

‘Ach, Gert, hou toch je mond,’ zegt Otto als ze de auto uit springt. ‘Je bent gewoon jaloers.’

‘Ja hoor, stikjaloers. Ik gloei van afgunst om die verrukkelijke baret. Met Kerstmis wil ik er een cadeau.’

‘Tot bij de lunch,’ zegt Otto en ze blaast haar zus een kushandje toe.

Dan loopt ze het hek door en kijkt om zich heen of ze iemand van de staf ziet. Ze begeeft zich wel vaker alleen in een gezelschap, maar tussen al deze sobere maagden wordt ze opeens ontzettend zenuwachtig. Ze gaat aan de kant staan en zoekt in haar jaszak naar een van de vele afscheidscadeautjes die Gertie haar heeft gegeven: een sigarettenkoker met daarop een hazewindhond in volle vaart. Die hond verwijst naar hun oude schooldirecteur die Otto vaak beschreef als een perpetuum mobile: *Ottoline zit nooit lang stil, tenzij ze ingewikkelde wiskundige berekeningen maakt, iets wat ze met groot gemak en jaloersmakende accuratesse volbrengt*, stond er op haar eindrapport.

Het is inderdaad zo dat wiskunde Ottoline volledig in beslag kan nemen zoals niets anders dat kan. Zelfs in haar dromen heeft ze het gevoel dat ze ergens (of iemand) anders zou moeten zijn. Ze houdt van de duidelijkheid van wiskunde, van de zekerheid van goed en fout. Geen gezeur over verschillende mogelijke interpretaties of opstellen schrijven die in kringetjes draaien. Omdat ze op de achtste dag van de achtste maand is geboren is acht haar lievelingsgetal.

En nu, twee jaar nadat het idee om in Oxford te gaan studeren voor het eerst in haar opkwam, heeft Otto een kamer toegewezen gekregen in Hal acht. Inderdaad, een veelbetekenend begin.

Donderdag 7 oktober 1920 (Week nul)

EERSTEJAARS ST HUGH'S COLLEGE 1920

- Miss Florence Alderman, Moderne geschiedenis
 Miss Josephine Bostwick, Engels
 Miss Patricia Clough, Moderne talen
 Miss Sylvia Dodds, Moderne geschiedenis
 Miss Joan Evans, Moderne talen
 Miss Elizabeth Fullerton-Summers, Moderne geschiedenis
 Miss Theodora Greenwood, Engels
 Miss Marianne Grey, Engels
 Miss Yvonne Houghton-Smith, Jurisprudentie
 Miss Esther Johnson, Moderne talen
 Miss Phyllis Knight, Engels
 Miss Katherine Lloyd, Moderne talen
 Miss Ivy Nightingale, Klassieken
 Miss Rosalind Otley-Burrows, Moderne talen
 Miss Beatrice Sparks, Filosofie, Politiek en Economie
 Miss Norah Spurling, Moderne geschiedenis
 Miss Celia Thompson-Salt, Engels
 Miss Temperance Underhill, Engels
 Miss Ottoline Wallace-Kerr, Wiskunde
 Miss Ethel Wilkinson, Moderne geschiedenis

Miss E.F. Jourdain, rector

Dora kijkt om zich heen naar de vrouwen die zich op de binnenplaats hebben verzameld. Niemand ziet er bijzonder intelligent uit, de groep is een raar mengelmoesje van versleten jassen en

dure maatkleding, ongekamde haren en zorgvuldig opgestoken krullen. Het ruikt geruststellend naar Pears-zeep en lavendelwater. Ze vraagt zich af hoe haar broer George zich had gevoeld op de ochtend van zijn inschrijving; hij was ongetwijfeld al dikke maatjes met iedereen en had waarschijnlijk een kater van de avond daarvoor.

‘Iedereen gefeliciteerd met deze historische gebeurtenis,’ zegt een vrouw met tranende ogen en een bibberstem die zich heeft voorgesteld als Miss Lumb. ‘Ik zal jullie begeleiden naar de Divinity School. De processie start vandaag vroeg. De kans bestaat dat er toeschouwers langs de weg staan en dat er pers aanwezig is, daarom wil Miss Jourdain, de rector, dat we ruim de tijd nemen.’

Achter Miss Lumb klinkt geroezemoes van ouderejaarsstudenten, opgewonden als bezoekers van het theater.

‘Ik wil u vragen zich per hal te groeperen,’ zegt Miss Lumb terwijl ze naar de verschillende hoeken van de binnenplaats wijst. ‘Hal vier en Hal vijf hier, daar Hal zes, daar Hal zeven, en acht staat daar. Elke hal krijgt een chaperonne toegewezen die u in de komende weken, waarin u zich oriënteert op de universiteit, zal begeleiden, te voet en op de fiets.’

De vrouwen links en rechts van Dora stellen zich aan haar voor als Beatrice Sparks en Marianne Grey. Beatrice, de vrouw achter wie Dora naar de centrale hal was gelopen, schudt enthousiast haar hand. Ze is ontzaglijk lang, heeft een onduidelijke kaaklijn, nieuwsgierige ogen en rode wangen. Haar vingers zitten vol inktvlekken. In tegenstelling tot Beatrice heeft Marianne een lange nek en een bleek gezicht met sproeten. Ze ziet er kwetsbaar en onbeduidend uit, als een te vaak gewassen zakdoek waar nog slechts een wefsel van dunne draadjes van is overgebleven. Het idee dat dit de vrouwen zijn met wie ze de komende acht weken zal samenleven is bevreemdend voor Dora.

Een kleine vrouw met keurig gestifte lippen schuift bij hen aan. Haar terracottakleurige haar is in een bob geknipt en ze is minstens dertig centimeter kleiner dan Beatrice. Ze lijkt zo te zijn weggelopen van de societypagina's uit een van Dora's tijdschriften.